

[Landbrugsministeren.]

gennemførelse, er fastsat et statstilskud på 73 pct., vil gennemsnitsudgiften for afvandingen på de ca. 1.100 ha, som området omfatter, blive af en størrelsesorden på mellem 800 og 900 kr. pr. ha for lodsejerne. På dette grundlag og efter en indgående redegørelse fra landvindingsudvalget har lodsejerne ved en afstemning på et møde i maj 1967 taget stilling til, om de ønskede projektet gennemført. Der forelå den fornødne tilslutning blandt lodsejerne. Lodsejerne har herved kunnet tage hensyn til deres kendskab til jordens bonitet, men jeg kan oplyse, at de foreliggende jordbundsundersøgelser viser, at der kan oparbejdes en god landbrugsjord, når afvandingsforholdene kommer i orden.

I anledning af hr. Vivikes henvisning til lodsejernes ængstelse for, at de skal komme til at betale for udgifter ved den forgæves udarbejdelse af tidligere projekter for større områder, kan jeg henvise til, at man ved forelæggelsen af den nu godkendte sag for finansudvalget har forudsat, at statskassen efter omstændighederne dels afholder alle udgifterne ved forgæves projektering, dels endeligt afholder den del af udgifterne ved kanalanlæg nord for landvindingsagens område, som var forudsat pålagt arealerne i det nuværende vandområde.

Sidstnævnte beløb er anslået til 250.000 kr., som sammen med andre statslige og kommunale bidrag netop udgør det af hr. Vivike nævnte beløb på 400.000 kr.; også dette forhold har lodsejerne fået fuld besked om ved de afholdte møder.

Denne landvindingsag var en af de første opgaver, statens landvindingsudvalg tog op efter landvindingslovens vedtagelse i 1940. Afvandingen af den østlige og vestlige del er nu afsluttet, men ønskerne om afvanding af arealerne inden for Ulvedybsområdet foreligger stadig, og sagens behandling bør nu ikke trækkes længere ud.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Thyregod* til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, om der på grundlag af den i 1959 afgivne betænkning om statens og kommunernes erstatningsansvar kan forventes en lovgivning på dette område, samt om der

eventuelt i forbindelse hermed kan forventes forslag om ændring i forsikringsaftalelovens § 25?“

Skriftlig begrundelse:

I det af justitsministeriet i 1952 nedsatte udvalg til at behandle spørgsmålet om statens og kommunernes erstatningsansvar behandledes tillige spørgsmålet om ændring af forsikringsaftalelovens § 25. Udvalget afgav to betænkninger i 1959 og udarbejdede forslag til en fællesnordisk lovgivning, derunder ændring af forsikringsaftaleloven. Disse betænkninger har ikke hidtil givet anledning til lovændringer. Spørgsmålet er nu blevet aktuelt efter den af højesteret for nylig afsagte dom (UfR 1968, s. 217) og højesteretsdommer Jørgen Trolles artikel i UfR 1968 B, s. 145. På denne baggrund er spørgsmålet stillet.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Ib Thyregod: Det spørgsmål, jeg har stillet, er skriftligt motiveret. Jeg vil gerne gøre et par enkelte supplerende bemærkninger.

Spørgsmålet berører to problemer, nemlig for det første problemet om det offentliges, statens og kommunernes erstatningsansvar, et område, der hidtil ikke har været fastlagt gennem lovgivningen. Der er opbygget en retspraksis, delvis baseret på professor Poul Andersens artikler, på princippet i de gamle bestemmelser fra Danske Lov 3-19-2. I 1959 er der afgivet en betænkning med henblik på en fællesnordisk lovgivning om dette vigtige område, og jeg vil gerne spørge justitsministeren, om man vil tage et initiativ på dette område.

Samtidig har jeg rejst det spørgsmål, om man på grundlag af den højesteretsdom, som for nylig er afsagt, og den kritik, som er fremkommet bl. a. fra højesteretsdommer Trolle, fra professor A. Vinding Kruse og fra anden side, vil overveje at ændre lempelsesreglen i forsikringsaftalelovens § 25 således, at staten ikke bliver bedre stillet end andre, fordi staten er selvforsikrer. Jeg tror, den retstilstand, vi er kommet ud i i denne forbindelse, ikke er rimelig set på længere sigt.